

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra KATASTROPHE.

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871147184/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Nu staaer den plat, den sig ey meer bevæger,
I slappe Seil kun Sommerfuglen leger!

I tretten Timer nødtes vi at flakke,
Paa den phlegmatisk-lumre, døde Søe.
Hjst saac vi Siellands grønne Blomsterbakke.
Den smilte til os, som en elsket Møe.
Men kold og livløs stod den træge Smakke.
Vor Fod betraadde først den kiere Øe
Da Dag var endt. Den Dag der var den sidste,
Som skulde Vennen af vor Arm udvryste.

Det Midnat var; den blanke Stjerneskare
Fra Himlen smilte from Vemodighed.
Den hele Nat vi rask afsted vil fare!
Imorgen først han gaaer til Skibet ned.
See Nattens Stjerner! hvor de blinke klare.
De spaaer os Lykke. Veien glat og bred
Vil ey, som Havet, grum vor Fart forhindre.
Afsted! mens disse blanke Stjerner tindre.

Da Morfeus kom, den blege Dødens Broder,
Og løste grumt Neptunus af; han gik
Fra Nattens Favn, den sorgelige Moder,
Og rørte med sin Stængel ved vort Blik.
Da sortned uformærkt de lyse Kløder
For Øiet, hvorved Sielen Styrke fik.
Den frie Siel i Støvets Fængselsmuur,
Blev lænket af den mødige Natur.

I næste By vi nødtes til at hvile,
Naturen fordred kold sin strænge Ret.
Vi kunde længer ey i Natten ile,

Vor Aand var døsigt, som vort Legem træt.
To Timer blanded vi. Nu aatte Mile
Tilbage stod, og det var Fire Slet.
Og naar den grumme Viser stod paa Ni
Var alt vort Haab og al vor Trøst forbi.

Da straalte Foibos over Mark og Eng,
Og Haabet straaled i mit Hjerter ned.
Jeg hørte tydeligt hans Harpestrænge,
Det forekom mig som han sang: Hvo veed
Om just I skilles ad saa meget længe?
Hvad mægter Tid og Rum paa Kierlighed?
Den samme Vind, som tvang dig nys til Klage,
Har maaskee venlig holdt din Ven tilbage.

Da hæved atter sig med Kraft mit Bryst.
Selv Tvivl ey turde meer sig did indsmugle.
Forstummet var Mismodighedens Røst,
Der skreg i Mørket fælt, som Nattens Ugle.
Kum Haabet i mit Hjerter sang med Lyst,
Som høit i Morgenrøden Skovens Fugle.
Varm tørred Solen Taaren paa min Kind,
Og Vognen rulled rask i Ringsted ind.

Og medens for de lette Hiul blev spændt
Udhvilet Muskelkraft og frodig Vælde,
Jeg vandred, hvor mit Blik sig havde vendt,
Til OldtidsKirken, hellig i sin Ælde.
Thi Fromhed havde Solens Flamme tændt,
Og inderligt jeg maatte Taarer fælde,
Da i det gamle Chor jeg traadde ind,
I klaren Søndags røde Morgenskin.